

Sygn. akt I C 277/21 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2022 r.

Sąd Rejonowy w Piszcu I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	sędzia Anna Gajewska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 25 kwietnia 2022 r. w P.

sprawy z powództwa (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W.

przeciwko G. Z. (1)

o zapłatę

o r z e k a

I. Oddała powództwo.

II. Nakazuje pobrać od powoda (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piszcu kwotę 331,20 zł (trzysta trzydzieści jeden złotych 20/100) tytułem nieopłaconej części wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego.

Sygn. akt I C 277/21 upr

UZASADNIENIE

(...) Bank (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. wytoczyła powództwo przeciwko G. Z. (1) o zapłatę kwoty 20 691,72 złotych wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie liczonymi od kwoty 18 353,48 złotych od dnia 9 września 2021 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że w dniu 2 sierpnia 2018 roku zawarła z pozwanym umowę nr (...) o wydanie i używanie karty kredytowej (...) S.A., która została zaewidencjonowana na rachunku nr (...).

W dniu zawarcia umowy stopa procentowa limitu kredytowego wynosiła 10 % w stosunku rocznym. W przypadku niespłacenia przez kredytobiorcę części lub całości raty, należność z tego tytułu stawała się zadłużeniem przeterminowanym, od którego powódce należne są odsetki w wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie.

W związku z brakiem spłaty powstałego zadłużenia, powód wypowiedział pozwanemu umowę pismem z dnia 15 lipca 2020 roku, co spowodowało, że całe zadłużenie stało się zadłużeniem przeterminowanym i wymagalnym, od którego naliczane były odsetki za opóźnienie.

Przed wytoczeniem powództwa powód wezwał pozwanego do zapłaty pismem z dnia 12 listopada 2020 roku. Pozwany nie dokonał jednak spłaty zadłużenia. Między stronami nie doszło do zawarcia ugody/porozumienia.

Zarządzeniem z dnia 27 lipca 2021 roku Sąd ustanowił dla nieznanego z miejsca pobytu G. Z. (1) kuratora w osobie adwokata J. G.. Kurator dla nieznanego z miejsca pobytu wniósł o oddalenie powództwa w całości.

W dniu 10 stycznia 2022 roku, na skutek poszukiwań pozwanego, został mu doręczony odpis pozwu wraz z pozostałą korespondencją i pouczeniami.

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie.

Postanowieniem z dnia 25 lutego 2022 roku w sprawie I C 277/21 upr Sąd Rejonowy w Piszcu zwolnił adwokata J. G. z funkcji pełnienia kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego G. Z. (1), a także przyznał adwokatowi J. G. wynagrodzenie w kwocie 1 440 złotych.

Postanowieniem z dnia 10 marca 2022 roku w sprawie I C 277/21 upr Sąd Rejonowy w Piszcu uzupełnił pkt 2 postanowienia Sądu Rejonowego w Piszcu I Wydział Cywilny z dnia 25 lutego 2022 roku w ten sposób, że dodatkowo przyznał J. G. kuratorowi dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego G. Z. (2) kwotę 331,20 złotych stanowiącą podatek VAT od kwoty 1 440 złotych, którą w całości wypłacono tymczasowo ze środków budżetowych Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piszcu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 2 sierpnia 2018 roku pomiędzy (...) Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą w W., a G. Z. (1) zawarta została umowa nr (...) o wydanie i używanie karty kredytowej (...) S.A., w ramach której (...) Bank (...) S.A. zobowiązał się do wydania posiadaczowi karty, karty kredytowej (...) S.A. oraz do rozliczania operacji dokonanych przy użyciu karty. (...) Bank (...) Spółka Akcyjna przyznała posiadaczowi karty limit kredytowy w wysokości wynoszącej w dniu zawarcia umowy 2800 złotych, z którego korzysta posiadacz karty lub użytkownik karty, dokonując operacji kartą. Limit kredytowy może być wykorzystany:

- 1) po aktywacji karty,
- 2) na podstawie złożonego przy zawarciu umowy polecenia jednorazowego przekazania środków przed aktywacją karty przez posiadacza karty dotyczącego przekazania środków na wskazany przez niego rachunek bankowy, w kwocie nieprzekraczającej 90 % kwoty przyznanego limitu kredytowego oraz 30 000 złotych.

Posiadacz karty na podstawie umowy był zobowiązany do dokonania co najmniej minimalnej kwoty do zapłaty, wskazanej na zestawieniu operacji.

Zadłużenie powstałe w wyniku posługiwania się kartami powinno być spłacane na rachunek o numerze podanym na zestawieniu w wysokości i terminie – podanych na zestawieniu operacji. Spłatę uważa się za dokonaną z chwilą zaewidencjonowania jej na rachunku. W przypadku braku spłaty minimalnej kwoty do zapłaty (...) Bank (...) umożliwi posiadaczowi karty złożenie wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

(dowód: umowa nr (...) k. 9-12, regulamin k. 116-120v)

G. Z. (1) nie dotrzymał zobowiązań dotyczących warunków udzielenia limitu kredytowego określonych w umowie.

W związku z powyższym (...) Spółka Akcyjna pismem z 15 lipca 2020 roku wypowiedziała G. Z. (1) umowę o wydanie i używanie karty kredytowej. G. Z. (1) nie podjął korespondencji w terminie. Wypowiedzenie zostało uznane za doręczone. Pismem z 12 listopada 2020 roku (...) Bank (...) Spółka Akcyjna wezwała G. Z. (1) do zapłaty. Korespondencja nie została podjęta w terminie. Uznano ją za doręczoną.

(dowód: saldo rachunku k. 13-13v, wypowiedzenie umowy k. 14-15, wezwanie do zapłaty k. 16-17, zestawienie opłat k. 98-112v, historia operacji na kontrakcie kredytowym k. 130, deklaracja przystąpienia do grupowego ubezpieczenia na życie k. 131-132)

Sąd zważył, co następuje:

Zawarta przez strony umowa zasadniczo jest regulowana w przepisach art. 720-724 k.c., a także znajdują do niej zastosowanie przepisy ustawy z 12.05.2011r. o kredycie konsumenckim na mocy art. 3 ust. 2 pkt 1 tej ustawy, a nadto przepisy ustawy Prawo bankowe z 29.08.1997r.

Roszczenie powódki podlegało oddaleniu, albowiem powódka nie zdołała wykazać, że roszczenie o zwrot pożyczki stało się wymagalne z chwilą jego wypowiedzenia. Podkreślenia przy tym wymaga, iż żądanie swoje powódka wywodziła z faktu postawienia całego zobowiązania w stan wymagalności w związku z wypowiedzeniem umowy o wydanie i używanie karty kredytowej łączącej ją z pozwanym, a tym samym winna była wykazać, iż wypowiedzenie to było skuteczne. Okoliczność, iż pozwany faktu tego nie podważał, nie zwalniała Sądu z obowiązku przesądzenia prawidłowości wypowiedzenia wiążącej strony umowy.

Zgodnie z art. 75c ust. 1-6 ustawy Prawo bankowe, jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonana przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy. Restrukturyzacja, o której mowa w ust. 1, dokonywana jest na warunkach uzgodnionych przez bank i kredytobiorcę. Bank, w przypadku odrzucenia wniosku kredytobiorcy o restrukturyzację zadłużenia, przekazuje kredytobiorcy, bez zbędnej zwłoki, szczegółowe wyjaśnienia, w formie pisemnej, dotyczące przyczyny odrzucenia wniosku o restrukturyzację. Przepisy ust. 1-5 stosuje się odpowiednio do umów pożyczek pieniężnych.

Zdaniem Sądu, powódka dokonała wypowiedzenia umowy pożyczki w wadliwy sposób, bez wdrożenia procedury wynikającej z przepisu art. 75c ustawy Prawo bankowe. Uwzględniając treść wspomnianego przepisu uznać należy, że bank nie może swobodnie wypowiedzieć umowy kredytowej, gdy kredytobiorca popadł w opóźnienie ze spłatą kredytu. W pierwszej kolejności bank winien doręczyć kredytobiorcy wezwanie oraz odczekać do upływu dodatkowego terminu, wyznaczonego w wezwaniu (nie krótszego niż 14 dni roboczych), na spłatę zadłużenia. Dopiero po upływie tego terminu może złożyć wobec kredytobiorcy oświadczenie woli w sprawie wypowiedzenia umowy kredytowej. W przypadku, gdy powyższe przesłanki nie zostały spełnione, czynność prawna banku polegająca na wypowiedzeniu umowy jest nieważna (art. 58 § 1 k.c.). W szczególności nie prowadzi ona do wymagalności wierzytelności banku o spłatę tej części kredytu, co do której kredytobiorca nie pozostawał w opóźnieniu. Procedura wynikająca z art. 75c ustawy nie może być przeprowadzona także po złożeniu oświadczenia o wypowiedzeniu umowy kredytu. Przepis ten ma charakter bezwzględnie obowiązujący, tym samym wypowiedzenie umowy kredytu nie może być konwalidowane poprzez późniejsze działania. Wskazany przepis prawa bankowego stanowi w całości przepis semidyspozytywny. Może zostać zmieniony w umowie kredytu albo osobnym porozumieniu jedynie na korzyść kredytobiorcy, na przykład przez wydłużenie terminu na złożenie wniosku w sprawie restrukturyzacji kredytu (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 15.04.2019r. w sprawie V ACa 663/18, Legalis; podobnie wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 19.07.2018r. w sprawie I ACa 285/18).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy należy zauważyć, iż powódka w pierwszej kolejności wypowiedziała umowę pożyczki z zachowaniem dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia, po upływie którego to okresu, pismem z 12 listopada 2020 roku wezwała pozwaną do zapłaty w terminie 7 dni zadłużenia z tytułu umowy numer (...), informując jednocześnie o możliwości złożenia w terminie 7 dni wniosku o zawarcie porozumienia lub umowy ugody, ustalających warunki spłaty zadłużenia.

Podkreślić należy, że od banku jako profesjonalisty należy oczekiwać, aby działania upominawcze były zgodne z dyspozycją art. 75c prawa bankowego i tym samym poprzedzały właściwe wypowiedzenie umowy. Z samej istoty upomnienia wynika, że stanowi ono rodzaj skarcenia, napomnienia, przypomnienia, lecz nie ukarania. Sekwencja oświadczeń powodowego banku powinna być taka, że w pierwszej kolejności winien on wezwać

kredytobiorcę do zapłaty, z poinformowaniem o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację, a następnie, w przypadku bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu, złożyć oświadczenie o wypowiedzeniu umowy. Tego w rozpatrywanym przypadku nie było.

Mając powyższe na uwadze, uznając roszczenie powódki za niezasadne, na podstawie powołanego przepisu Sąd powództwo oddalił.

Nadto, na podstawie art. 83 ust. 2 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz.U. z 2020r., poz. 755), Sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Piszku kwotę 331,20 złotych tytułem nieopłaconej części wynagrodzenia kuratora ustanowionego dla nieznanego z miejsc pobytu pozwanego, które tymczasowo wyłożone zostały przez Skarb Państwa.